

А там, де зірка падала, ген-ген –
Гіркий, як тінь, зелений і дитинний,
За кимось побивається ромен,
Пробивши груди голкою шипшини...

* * *

я ставлю ятір у зелену воду
де лепеха обперлася на плесо
до неї вийшов місяць у забродах
і гучно в човен кинув чорні весла

його жона опасиста й сердита
червону піч на красноперів топить
де він пройшов лягає смуга світла
і міцно пахне юшкою із кропом

я ставлю ятір під вербові віти
де смуга світла виросла у пагін
де угорі червоні сакви квітів
кощава ніч над урвищами тягне

я спати ляжу і мені присниться
тонкої річки потаємна затінь
де з лепехою причаївся місяць
і вкинув зірку в мій порожній ятір

* * *

Малина пахне нізвідкіль...
І вантажівка стогне хрипко –
чогось чекає з чорних піль,
немов заблукана куріпка...

Немов гукає із колось
когось, що більше не озветься...
А ми з купальні сміємось,
нам ще не крається на серці.